

Kovács Géza

JÉZUS AZ Ő BÉKESSÉGÉT HAGYTA ÖRÖKSÉGÜL RÁNK

Igehirdetés Jn 14,22–27 alapján

A felolvasott igeszakaszából kiemelem azt, amit Jézus a 27. vers szerint mondott: „*Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.*”

Valószínű mindannyiunk nevében beszélek, ha azt mondom, hogy *minden ember vágya, hogy belső és külső békességben éljen.* Az egyéni életünk, a családi életünk, a közösségi életünk és az egész világ életének is nemcsak igénye, hanem igazi szívbeli vágya a békességben való élet. A legtöbb szerencsétlenséget, nyomort a békétlenség okozta és okozza ezen a földön a világ vagy akár a családok, az egyén életében is. Kössünk ki ma az egyéni életünkénél, mert innen indul ki a békétlenség. Személyesen lehet és kell megtalálnunk és megnyernünk ismét vagy talán először a békességünket. Belőlünk áradhat aztán tovább a környezetre is a lelkünk békessége.

A felolvasott történet szerint békétlen lelkiállapotban találjuk a tanítványokat. Nyugtalan feszültséget támasztott bennük Jézus

búcsúzása. Jézus szokatlan nyíltsággal jelenti ki magát nekik. Elmondta, hogy az Atyában lakik, az Atya pedig őbenne, hogy ő az Atyától jött és most az Atyához megy vissza. Azt is mondta nekik, hogy amikor majd ott az Atyánál elkészíti a helyet, visszajön értük, hogy ismét vele legyenek. A tanítványokban zavart és békétlenséget keltettek Jézus szavai. Leginkább az, hogy elmegy, magukra hagyja őket. Annyira jó és örömteljes volt számukra a folyamatos és szoros együttélés Jézussal, hogy nem akarták tudomásul venni a távozását. Tamás az út iránt érdeklődik, amelyen majd hozzá mehetnek. Júdás – nem az Iskáriótes – azon méltatlankodik, hogy miért nekik jelenti ki magát most ilyen nyíltan, miért nem a világnak? – Ha ő az Atyától jövő, megígért Messiás, akiben a mindenható Atya lakik, *miért nem veszi kezébe a világ irányítását* és valósítja meg békességes uralmát? Miért hagyja itt őket teljes bizonytalanságban?

Magamra ismerem Júdás méltatlankodásában. Ha Isten valóban a világmindenség teremtő Ura, miért nem jelenti ki magát

a világnak olyan formán, hogy mindenki megértse. Miért nem veszi kezébe a világ határozott irányítását, miért tűri, hogy annyi bűn, gonoszság, erőszak, betegség, nyomorúság, háború, balesetek, természeti és egyéb katasztrófák okozzanak oly sok fájdalmat és keserűséget? Miért engedi meg, hogy valaki elveszíti a férjét, a feleségét, a gyermekét, vagy az egészségét? – *Miért van annyi baj, fájdalom ezen a földön?*

Abba a téves elgondolásba estek a tanítványok, ami minket is megtéveszt, mintha Isten itt, ebben a világban akarná megvalósítani az ő büntől, romlandóságtól és minden gonoszságtól mentes örök uralmát. Nem értik, miért kell Jézusnak elmennie, valahol helyet készítenie és aztán visszajönnie és magával vinni minket oda, ahol majd tényleg nem lesz semmiféle nyomorúság, betegség, bűn és romlás. Nem képesek hitben látni és érteni, amit Jézus Pilátus előtt jelentett ki: *Az én országom nem e világból való,*” (Jn 18,36) vagy amit a főpapi imájában mondott az övéiről: Azt mondta, hogy ők *„nem e világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való”* (Jn 17,16). A tanítványoknak tudomásul kellett venniük – nekünk is meg kell értenünk –, hogy a büntől, kísértéstől és sokféle nyomorúságtól mentes élet ezen a földön nem valósul meg. Jézus világosan kijelentette: *„A világon nyomorúságok van, de bízzatok, én legyőztem a világot”* (Jn 16,33). Jézus elvégezte megváltásunkat, vére eltörölte a bűneinket, feltámadása által minket is új, örök életre támasztott fel, és e hit által a menny örökösei vagyunk. Ugyanakkor a *hívó életünket, az istenfűség bizonyosságában itt kell megélnünk* a bűnnel, romlottsággal terhes, mulandó világban. Hitünknek, amely által közösségünk van Istennel és Jézus Krisztussal, a személyes Megváltónkkal, a földi élet sátáni kísértései és ezernyi próbája között kell megtisztulnia és megerősödni. Ahogyan Péter apostol írja: *„Meg kell lennie, hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.”* (1Pt 1,7)

Jézus búcsúbeszédében azt is elmondta, hogy ő elmegy ugyan, de tanítványait nem hagyja támasz és segítség nélkül. *Két fontos segítőt ígért.* Az egyik a *Pártfogóra*, a Szentlélekre vonatkozik. Ezt mondta: *„Aki szeret engem, azt az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.”* (Jn 14,23) Aztán hozzátette: *A Pártfogó pedig, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít meg titeket mindenre!”* (Jn14,26) Hatalmas jelentőségű ígéret ez! Azt jelenti, hogy az Atya és Jézus Krisztus együtt készítenek szállást és vesznek lakozást a Lélek által minden újjászületett hívő emberben!

A másik ígéret – amelyre ma a hangsúlyt szeretném tenni – így hangzik: *„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek!”* Jézus örökségül hagyta ránk és kész ajándékozni nekünk az ő békességét. – Milyen volt Jézus békessége? Például amikor Názáretben, ahol fölnevekedett és mindenki ismerte, a zsinagógában a próféciát idézve bemutatkozott mint a megígért Messiás, *„mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvittek annak a hegynek a szakadékaig, amelyen a városuk épült, hogy letaszítsák, Jézus átment köztük.”* (Lk 4,29-30). Vagyis nem élt hatalmával, elment közülük, de nyitva hagyta számukra a megtérés kapuját. Amikor a pribéksereg megkötözte őt a Gecsemáné kertben, visszaparancsolta a védelmére előálló tanítványt és ezt mondta: *„Nem kérhetném Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”* (Mt 26,53) Nem kérte, mert ránk, elveszett bűnösökre tekintett. Amikor a szegeket verték kezébe, így imádkozott: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”* (Lk 23,34) A viharzó tenger felszínén a ha-

talmas hullámok nagy veszélyt jelentenek, de a tenger mélyén csend van, Krisztus békessége ilyen: fent vihar, lent a mélyben csend. – Kérdés: átvettük-e Jézustól az ő békességének örökségét? Tudnunk kell, hogy ez a világ sohasem lesz teljességgel Krisztusé. Sőt, ellenkezőleg itt a gonoszság egyre inkább növekszik, a szeretet meghidegül, egyre több ember békétlen, feszültségekkel teljes, depressziós békétlenségben vergődik. Jézus békéje, a szív, a lélek belső békéje viszont erős és megingathatatlan. Ez a béke nem egy zöld asztalnál aláírt békekötés, hanem Krisztus uralma a szívedben! *Jézus békessége szellemi hatalom bennünk, „mely minden emberi értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolatokat a Krisztus Jézusban”* – írja Pál apostol (Fil 4,7).

Jézus kétféle békességről beszél. Az egyik az, amit a világ ad, a másik az ő békessége. A világ békéje is jobb, mint a háború és az öldöklés, mégsem igazi. Amikor a győztes hatalom békét diktál, megkötik a békeszerződést: vége a verontásnak, de mindkét félben ott forrong az ellenséges indulat, vagy a győztes gögjével, vagy a vesztes keserűségével. Ez nem az igazi béke. A világ békességét az érdek és a félelem ereje tartja fenn, amely gyakran újabb háborúra készül. *A világ békéje felszínes és hazug.* – Egy humoristával történt, hogy depressziós feszültségével elment az orvoshoz. Az orvos kikapcsolódást javasolva felhívta figyelmét a városukba érkező humoristára. – „Köszönöm a jó tanácsot – mondta a depressziós beteg –, a probléma csak az, hogy én vagyok az a humorista.” Sokszor előfordult már, hogy az öngyilkosságba menekülő ember búcsúlevelében felfedi iszonyatos lelki vergődését, és a környezete döbbenettel állapította meg, hogy nem vették észre lelkének békétlenségét. Isten belelát a szívedbe. Látja, ismeri a benned feszülő problémákat, és azért küldte az ő Fiát, Jézus Krisztust, hogy megbékélj Istennel, önmagaddal, és az ő – minden értelmet felülhaladó – békességét ajándékozza neked! Jézus – mintegy végrendeletben – örökségül hagyta ránk az ő békességét. Az örökül hagyónak meg kívánatos hálnia azért, hogy az örökséget átvegyük. Ezért mondja Ézsaiás, amikor Jézus szenvedését előre látja: *„Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”* (Ézs 53,5) *Jézus a Golgotán szerezte meg a békességünket.* Ha szeretnéd átvenni ezt a drága örökséget, a Golgotán – Jézus engesztelő áldozatának a titkát és jelentőségét megértve és megragadva – veheted át. A Golgotán vele együtt a keresztre kerül az önző, hiú, gögős és sokféle bűnnel, kívánsággal megterhelt, folyamatosan nyugtalan békétlenséget termelő régi éned, és betelik szíved a Menny örömeivel és Jézus békességével.

A lélek békétlen feszültsége abnormális, beteg állapot. Minden ember menekülni igyekszik ebből a helyzetből. Ilyenkor nagy kísértés van arra, hogy a békétlenségben vergődő ember abnormális, téves utakon igyekezzen megtalálni valamilyen viszonylagos békét. Lelkünk ellensége, a világot uraló „levegőbeli hatalmasságok” pedig vagy a testünk kívánságai, vagy a sátán vigécei által „megoldásokat” kínálnak. A kínálat gazdag: italozás, drogok, kéjes kalandok, mulatozás stb. Szóval valamiképpen bódult állapotot kell előidézni, hogy ne érzékeld a reális valóságot. A napokban mondta valaki, hogy ő szeretné abbahagyni a dohányzást, de csak ezzel tudja levezetni és csillapítani az idegességét. Nem béke az, még a világ szerint sem, amelyet különféle szerekkel vagy kábítással lehet valamennyire imitálni. Erre mondja Jézus: *„Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek, ne is csüggedjen, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja.”*

Krisztus az ő békéjét kínálja nekünk. Mondhatná valaki, hogy milyen békét adhat nekünk Jézus, aki maga is szegény volt. Ő

maga mondta, hogy a fejét sincs hova lehajtania, üldözték, zaklatták. Menekülnie kellett Názáretből, a gadarénusok földjéről. Még az édesanyja és a testvérei is azért mentek egyszer hozzá, hogy hazavigyék, mert nem tartották normálisnak azt, amit csinált. Hogyan tudna ő – a mi körülményeink között – békességet adni? Ki kell mondanunk, hogy a Krisztus békessége valóban nem jelent föltétlen földi jólétet és háborítatlan, biztonságos külső körülményeket. Azt is látnunk kell azonban, hogy a földi gazdagság nem biztosít lelki békességet. Középkorban egyike a legmegdöbbentőbb élménye volt, hogy a leggazdagabb osztrákországi herceg édesapja felakasztotta magát. Nem bírta tovább a belső feszültségeit, és a halálba menekült. *Jézus békessége mennyi hatalom és gazdagság az ő lényében és ugyanaz a szívünkben.* Jézus szegényen élt, de megvendéglelt 5000 embert, hogy ki ne dőljenek az úton. Sokszor támadták, de ő csendet tudott parancsolni a tengeren is, a szívekben is. Krisztus békességét nem lehetett megzavarni. Az Alföldön szétterpeszkedő folyó vize egy kődobástól zavarossá válik. Próbáld meg ezt a sziklából fakadó hegyi pataknál! Nem lehet vizét zavarossá tenni, mert medrének alapja szikla. *Krisztus békességének alapja szilárd szikla: maga Isten!* Isten pedig Jézus Krisztusba, az ő váltságahalálába és dicsőséges feltámadásába vetett hit és a bennünk lakozó Szentlélek által valósítja meg és teszi állandóvá bennünk is az ő békességét!

Végül egy szemléletes illusztrációval szeretném bemutatni és kívánatossá tenni Krisztus békességét. A történet szerint pályázatot hirdettek a békesség megfestésére. Festőművészek a legkülönbözőbb elképzeléseket festették meg erről a nehezen ábrázolható elvont fogalomról. Volt, aki tájképet festett: ragyogó hajnali napsütésben a csobogó patak vizéhez jön az erdőből egy szarvas, hogy szomját enyhítse. Másik képen egy csodásan szép virágcsokor árasztja illatát. Volt, aki egy családot ábrázolt. Férj, feleség és gyermekek az asztal körül ülnek, és a családfő éppen hálát ad Istennek a gondviselésért. – Sok más elképzelés is született, melyek mind valóban a békességről beszéltek. Volt azonban egy egészen más ábrázolás. A festmény nagy vihart ábrázolt egy dübörgő vizeséssel. A vizesés fölött egy viadukt, amelyen éppen robog egy vonat. Az egyik nagy fába villám csapott, kettéhasadt és az ágain lévő madárfészek széthullt. A fészket vesztett madár pedig – teljesen természetellenesen – egy bokor ingadozó ágán állva vidáman énekelt. Ez a festmény nyerte el a fődíjat. Mert könnyű békében lenni ott, ahol minden napsugaras, egészségben együtt a család... *A Krisztus békessége azonban a viharban, a próbák és veszteségek idején is békesség marad.* Ezt a békességet kínálja ma nekünk az Úr. Vegyük át hittel, kitárt szívvel mint drága mennyei örökséget!

Radnóti Miklós

Himnusz a békéről

Te tünde fény! futó reménység vagy te,
forgó századoknak ritka éke:
zengő szavakkal s egyre lelkesebben
szóltam hozzád könnyüléptű béke!

Szólnék most újra, merre vagy? hová
tüntél e télből, mely rólad papol
s acélt fen szívek ellen, – ellened!
A szöllőszemben alszik így a bor

ahogy te most mibennünk rejtezel.
Pattanj ki hát! egy régesrégi kép
kisért a dalló szájú boldogokról;
de jaj, tudunk-e énekelni még?

Ó, jöjj el már te szellős március!
most még kemény fagyokkal jó a reggel,
didergő erdők anyja téli nap:
leheld be zúzos fáidat meleggel,

s állj meg fölöttünk is, mert megfagyunk
e háboruk perzselte télben itt,
ahol az ellenállni gyöngye lélek
tanulja már az öklök érveit.

Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük járni jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!

s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényü, csillogó lovak

száguldanak a hulló nap felé!
s fejünk felett surrog és csivog
a fecskéfészkektől sötét ereszt!
Így lesz-e? Így! Mert egyszer béke lesz.

Ó, tarts ki addig lélek, védekezz!